

Sy-li spěwał,
Pilnje dželał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Prez spar měrný
Čerstwosć da.

Njech ty spěwaš,
Swěrnje dželaš
Wšědny dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njech ći khmana
Žiwosć je;
Ziwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

↳ Sserbske njedžel'ske lopjeno. ↳

Wudawa so kóždy sobotu w Smolerjez knihcizischcěrni w Budušcinje a je tam sa sčtwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

Čistomibi.

Lut. 18, 31—43.

Čłowa džěbnisheho seženja su kaž swony, kiž nam pschivolaju: póstny čaž so bliži. W tutym čažu s Jesužom w duchu horje čehnjemy do Jerusalema, hebi rospomnjo, kał bu wschitko dokonjane, sčtož je psches profetow wo čłowiskim bynu pižane, kał bu pohanam podaty, wužměšcheny a hanjeny a sapluwany, kał su jeho krjudowali a morili. A sčtož to čžini a k temu tež te wošebite Bože služby póstneho čaža a te rjane wot knihowneho towarštwja wudate knižki „Swjaty póst“ wužiwa, směje wot teho wulke žohnowanje. Ale prawy kšchescžijan njeha jenož w póstnym čažu s Jesužom horje do Jerusalema čahnyč, ně, jeho žyke žiwjenje ma to hežło: Slaj, my džemy horje do Jerusalema. S tym wusnajemy: hdže čžemy, po kajkim pucžu čehnjemy, sčto naš pschewodža.

1. Do Jerusalema Jesuž chže. Čłowne město židowskeho kraja je wotthknjeny kónž jeho pucžowanja; tam chže wón tón pošledni skutk kwojeho žiwjenja dokonječ, wumwječ sa hrěchi žykeho šwěta. A tola, je woprawdže Jerusalem tón kraj jeho pošlednjeho pucžowanja? Je jeho row w Jerusalemje to pošlednje, sčtož je wón hebi žadał a dostał? Wón sam na to spomni: na tjeczi džěń budže wón sažo stanyč. A kał kražnje je so tuto kłowo dopjelnił! Wyshe tamneho semškeho Jerusalema widži Jesuž druhe Jerusalem horkach w njebjěkach, tuto je tón pošledni wotthknjeny kónž jeho pucžowanja, tam wón chže a tam je wón pschischol; hdž je horje stpil do njebjě, je tam šwój kralowski trón nastupil, hdžež nětko šedži k prawizy teho Wótza. Kał někotry pucž nješy tež ty hižom schoł. Na kóždym měsjeshe ty tola wěšty saměr a wotpohlad, ty jón tola njehashe podarmo

čžinicž. Gusto su šnano tež dozpil, sčtož chžyshe, druhdy drje tež niz. Ale hdž hebi kwoje žyke žiwjenje jako pucžowanje wobhladujesh, hdže dha stóncžnje chžesh, kotry je tón wotthknjeny kónž, kotryž chžesh dozpicž? W čžach do tuteje wójny šmy na drosh husto pucžowarjow nadeschli, kiž stajnje pucžowachu, ale hdže po prawym chžechu, šami njewjedžachu; to běchu dundačojo, kiž dželač nochžechu, kiž žaneje domijny, žaneho wyšškeho žadanja wjazy njemějachu, hač šwój hlód s naproschenym kšlěbom špokojicž a sa nóz nětajke lěhwo namakacž. Kał někotry s nich njeje w žusbye šrudny kónž wšak. Čžemy so po šwojim šmutsčownym čłowjeku tutym runacž? Čžemy so s tym špokojicž, so to a tamne žadanje po semškich potrebnosčach so nam dopjelni, ale to najšlubšhe žadanje kwojeje dušhe šanjerodžicž? Ně, my wěmy, hdže čžemy, do teho Jerusalema, kiž tam horkach je; našhe měsčezantske prawo je w njebjěkach, my nimamy tudy žane wobštajne město, ale to pschichodne pytamy. Čžemy-li jo pak namakacž, dyrbiny po tym pucžu hič, kiž tam wjedže.

2. S jenicžkim kłowčkom Jesuž tutón pucž wopishe: my džemy horje do Jerusalema. Jerusalem na horje leži, sčtož tam chže, dyrbi potajkim horje hič. Sewak so wšak šda, jako Jesuž po tutym pucžu njeby horje schoł, ale dele, pschezo dale dele do ponižowanja, do čžěbnosčow a čžěrpenja, doniž s nim dele njendže do rowa. Ale woło kšchescžijana midži, so je Jesuž tu tola horje schoł, k pschezo kražnišchemu šjewjenju kwojeje poškušnosče, lubosče a šwěrnosče hač do šmjercže. Jeho šbóžništa kražnosč so s njeho nanajjažnišcho šwěčzi, hdž jeho wužměšchaja a hanja, krjuduja a morja, pschetož tu so wón šjewi jako to jehnjó Bože, kotrež šwěta hrěchi nješe. Teho dla je wón psches ponižowanje schoł k šwojemu pomyschenju, psches čžěrpenje k pschekražnjenju. A po kajkim pucžu mamy my nětko kšodžicž?

Wo našchim czělnym žiwjenju wschał tež najprjódzy rěka: my džemy horje. Esłaby šo człowjek narodži, žyly na pomoc druhich pośasany. Ale jeho mozy bóršy sapocznu roscz a pschibnywacz, tež jeho duchowne mozy šo rošwuwaju, i nim dže horje. A hdyž šebi mlodženza pschedstajich, kotryž w polnej strowosczci steji, abo muža w najšpěschich lětach, kiž i njewustawazej pilnosczu wschitke czežkoty šwojeho powołanja i lohłosczu pschewinje: nještejitaj wonaj kaž na wjeršchku šwojeje mozy? Ale tak tola njewostanje. Njesaczuwasch šnawo šam, šo wjazy to njejšy, šchtož šy něhdy byl, šo czi džělo abo pucz, kiž czi něhdy žaneje prózy njeczinjěsche, nětko czežko padnje? A tak i człowjekom, kiž tak wješele horje džěšche, pschezo bóle dele dže, hdyž staroba šo bliži, doniž i nim škóncžnje dele njepóndže do rowa. Někotry sestarijenty šo do teho njemóže namacaz a je teho dla wobužny a se šwojim morfotatanjom a škorženjom šebi a tym šwojim žiwjenje czežke cžini. Wěh czělneho žiwjenja, kotrež škóncžnje dele dže, my njemóžemy pscheměnič; wscho cžělo je jako trawa a wschitka człowjecza krašnoscz je jako kwětkka na polu, trawa šwjaduje, kwětkka wotpadnje (Jes. 40, 6. 7). Ale runjež i našchimi czělnymi mozami napóšledku dele dže, wo našchim duchownym žiwjenju pschezo płaczi: my džemy horje do Jerusalema. Šsw. Pawoł nam ras wuhlada do šwojeho šnustskowneho žiwjenja poškieza, hdyž 2. Kor. 4, 16 rjeknje: Šacž runje našch šwontowny człowjek šo štajy, dha wschał tón šnustskowny šo džen wote dnja wobnowi. Wón cže prajicz: runjež šym džen wote dnja pschezo starschi a šlabjchi, runjež psches pschescžehanje, kotrež mam w šlužbje šwojeho Šbóžnika nošycz, moje czělné mozy pschezo bóle wotěbjeraju, runjež šym Jesuša dla štajnje na šnjerecz wudawany: to, šchtož je Jesuš do mnje płodžil, moja wěra, luboscz, nadžija, ježerpliwoscz, pošlušnoscz, we wschitkim tym njewotěbjera, ale pschibjera, — haj wón wě, pucz czežnosczu wjedže ke krašnosczci: Šascha žaloscz, kotraž je krótkka a lóžka, dokonja wěcznu a psches měru jara wulku a wážnu krašnoscz, nam, kiž my njehladamy na to widomne, ale na to njewidomne (šcht. 17. 18). A tak, luby šchescžijano, šstupaj tež ty pschezo do přědka, šo dale pschindžesch w šwojim pošnaczu, pschezo bliže k temu šnamjenju, kotrež je czi Jesuš w šwojim šwjatym žiwjenju šjewil, hoň ša šwjecženjom, nastup pschezo wyschjchi šškodženš dokonjanošče, je wschał tola twoja pschibšljnoscz, šo by Woži człowjek dokonjany byl, k wschemu dobremu škutku hotowy. A cže-li czi pschi tym ras wutroba špadnycz, dokelž je czi tajke prózowanje druhdy jara czežke, trošchtuj šo i tym, šo je pucz w doli drje lóžjchi dylžli horje na wyšoku horu; ša to mašch paš, hdyž šy wjeršch hory dozpiš, cžim krašnišchi rošhlad, kajkiž w dolinje ženje njeby měl. Wono je tej prózy hódny, hacž je runje šibaše, šazpicž lóšchtu, kiž šy šchódne, kiž šy fromnym šamjedne; wschał ja wěm, šo i Wožoh' tróna na mnje cžaka czežna króna, tu ja i hnady dostanu po tym krótkim bėdženju.

3. Ale došahnu dha moje mozy k temu, wuwjescz, šchtož bych rad cžyš. Bohu budž džak, my njejšmy jenož na šwoju móz pošasani, my mamy šwěrneho pschewodžerja, kotryž nam pomha. Šlaj, my džemy horje do Jerusalema, Jesuš rjeknje, je tych dwanačze k šebi wsak. Tu widžimy, šo je Jesuš rune šacžowanja měl, kaž my. Šaž je nam k trošchtej, hdyž mamy w czežkich hodžinach šwojich lubych wokoło šebje, tak ma Jesuš to wutrobne žadanje, na tutym puczowanju k šwojemu cžerpněnju a wunrjeczu šwojich wučobnikow pschi šebi mēcz. Wón cže i nimi, woni dnybja i nim hicz. Tak šy hromadže pucz horje do Jerusalema nastupili. Ach, my wěmy, czi wučobnizy njejšy pschi Jesušu wostali. Šako bu tón pucz pschezo czežšchi, šy woni wschitzy roscžěkali, a tón najczežšchi džěl je Jesuš dnybjal šamlutki hicz. Ale runjež šy woni jeho wopušcžili, wón jich njeje wopušcžil. Šako woni pošdžišcho won czežnichu, to ewangelion

pschipowjedacz, je wón jim to šlubjenje šobu daš: Šlaj, ja šym pola waš wschitke dny, hacž do škóncženja teho šwěta. Tuta wěštoscz, tón Šnjes je pola naš, wón naš pschewodža, hdyžkuli džemy, wón nam pomha, hdyž šo šlabi cžujemy, wón naš šchlituje, hdyž nam štrach hrošy, jim šmužitoscz dawasche, šwoje džělo šwěru dokonjecz, doniž njejšy ša nim cžahnyli horje do njebješkeho Jerusalema.

Tež ty, luby šchescžijano, šwoju drohu njetrjebasch šamlutki cžahnycz. Šelko lubych šobupuczowanjom njeje twój Wóh czi pschitowaršchil. Šimascch wjele pschicžiny, šo jemu džakowacz, šo mašch twojich lubych wokoło šo, kotrymž móžesch šo dowěricz, kotšiz i tobu šacžuwaja, kotšiz šy šwóluiwi, wjelež šamóža, tebe podpjeracz a i tobu nošycz? Ale druhdy czežkoty pschindu, hdyž czi žadny człowjek pomhacz njemóže, a šchto dha czi rukuje, šo šmējesch tych, kotšiz šy czi wješele a radošcz, pschezo pschi šebi? Šak někotry i tych, kotrychž šy šnaš a kotrymž šy blisťo štejal, tu wjazy njeje, a cžim šarschi budžesch, cžim bóle šo wošamocženy a wopušcženy šacžuwasch. Ale njeby-li ty škóncžnje tež žaneho człowjeka wjazy pola šebje měl, jedny cže nihdy njewopušcžiči, twój Šbóžnik. Tón je na ranju twojeho žiwjenja, pschi twojej šchecženizy, czi šlubil: mój, ja a ty, ty a ja, mój džemoj horje do Jerusalema. Wón je šwoje šlubjenje džeržak. Ty wschał šy jeho hušto wopušcžičil a šy špytaš, po šwojim šamšnym pucz k hodycz, ale wón tebe njeje wopušcžičil. Pschezo šažo je wón cže na prawy pucz wróczšo wolaš, a hdyž šy šo k njemu wróczil, wón cže njeje precž štorčil. Duž daj šo tež dale wot jeho ruki wodycz. Njewěsch šebi žaneje rady, tón, kiž je tam w Jerichu šlepemu widženje šažo daš, wě tež tebi prawje radžicz, šo šo nješabudžič wot puczša horje do Jerusalema. Šamjenš.

Pomoz ša duchownu šlepocž.

Luk. 18, 35—38.

Šójcže, šlepi, pójče rucze,
Šswětko šwěta nimo dže!
Wopušcžycz te hrěščne pucz,
Šo wy šažo widžicz.
Šaj, njech wschitzy wolaju:
Jesu, šmil šo nade mnu!
W kóždej jeho šwětkej prušy
Pomoz je we waschey nušy.

Š duž šhwatnje džicz k njemu
Š roškazom a we wěrye;
Wuškoržycz wschu nušu jemu,
Wušhadžazu i cžěmnošče.
Wón wam woczš wotewri,
Cžěmnu dušchu roššwěczi,
Wumože waš i hrěchow pada,
Šo wam šhadža Woža hnada.

Šchtož dže k njemu, woššbožuje
Dušchu i jeho šašlužbu,
Šo šo Wože džěczo cžuje
W šwojim lubym Šbóžniku,
Šod kotrymž wón živy je
W draščze jeho prawdosczu,
Šak šo w nowym šwětle šhodži,
Wěry czerštwě płody šlodži.

Mi tež, Jesu, sahoj hnadnje
 Moju šleposc, šhudobu!
 Ach, ja prošer čašam žadnje,
 Šsam šej pomhač njemóžu.
 Špožč, šo š šchiža tvojeho
 Dostanje mi pomoz šo,
 Šo mohš w twojim šwětke šhodžic,
 Šeno š tebi dušhu wodžic!

K. A. Fiedler.

Bobožny wojak.

We 7létnej wójuje pschiúdze katholicški Šhorwat š evangellšemu předarzej w Šhoczebusu a žadašche šebi šwjate wotkasanje wot njeho. Tón duchowny wobarašche šo š woprědka, jo jemu jako katholicšemu wudželic. Šhorwat š njemu praji: „Ja wěru do Šnješa Jesuša, šnaju jeho hižom dolho, njedostach paš pschi šwojim wokolocžahanju dolho žanu štkadnosč, šo se šwojim Šbóžnikom Jesušom Šhryštušom šjednocžic; njebudžecze-li mi Bože wotkasanje wudželic, dha macze jo wy něhdy samowic.“ Na to šwoli duchowny do jeho požadanja, Šhorwat padny na šwojej koleni, špowjedaje šo š wulkej nutrnosču a dosta Bože wotkasanje pod wjele šylšami. Pschi woteúđenju džakowašche šo hišecze wulžy jara a rjekny š duchownemu: „Ja mam Šnješa Jesuša wulžy jara lubo, maš ty jeho tež lubo?“ A jako duchowny wotmolwi, šo ma jeho tež lubo, džesche Šhorwat dale: „Nječ šmój bratraj a ja mam čze tež lubo, nječ šy ty katholicški abo evangellški; psches Jesuša šamolutzny čzemy šbóžni byč. Šola njeho w njebju widžimny šo šašo.“

Ja a mój dom čzemy temu Šnješej šlužic.

Jof. 24, 15.

Šlób.* Šak rjenje šwěči šernicška.
 Ja a mój dom šmy hotowi,
 Šo bychmy Tebi šlužili,
 Ty Šnježe wšcheho šwěta.
 Šchtož Ty nam hnadnje špožčil šy,
 Šo Tebi šašo šwjecžimny
 Ša našche šemške lěta,
 Maša, prawa
 Šonna čzjoda Šwojoh 'luda.
 Šak na šwěče
 Šostaš, Šnježe, w našchej hěče!

Psches Šwoje šlowo pošpochi
 Nječ roššwětli a wušwjecži
 Duch šwjaty dušche našche.
 Ty šam šy šwětlo žiwjenja,
 Šiž jašne pschi naš šesthadža
 Šež w čžemnosčzi a štrasche.
 Šwěč nam, škiež nam
 Šoži manna, šemškoh' štana,
 Šemškej' čžerje,
 Šacž budžemy w Šwojim měrje.

Šaj, Šwój mēr na naš wuliwaj
 A žohnowanje wšchitkim daj
 Šu w domje šjednocžnym,
 Še lubosčzi a ščžerpnosčzi,
 Še ponižnosčzi, nadžiji
 Še tebi štowašchym
 Šo my šak šmy
 Šwoji wěrni, prawiš, šwěrni,
 Šiž Ty wodžiš
 A do Šožoh' raja šlodžiš.

Na Šwoju hnadu twarjeny
 Nječ šteji dom njepomalny,
 Šwěč w nim krašnosč Šwoja.
 Šak š mērom šmy w čžemnosčžach,
 Šaš njedótknje šo žadny štrach,
 Šdyž šo tež wšchitzny boja.
 Šěrní, mērni
 Šež we nožy, w Šwojej možy
 Šošboženje
 Šmany, Šnježe, w Šwojim mjenje.

A hdyž šak wošbožesč naš dom,
 Šha šwaruj naš psched šordženjom
 A žadosču šoh' šwěta.
 Šchto pomha wšcho hdyž wutroba
 Na dobrym džěle wošhudža!
 Wšcho šwětne wotšal lěta.
 Šrajna, štajna
 Še ša hnada, šotraž žada,
 Šo my Šebi,
 Šnježe, živi šmy, niž šebi.

Šdyž šmjertny jandžel šrudži naš,
 Šaš, luby Jesu, šroschtuj šaš
 Ššches šlódkosč w Šwojich šlowach.
 Ty šlubiš: Duch a žiwjenje
 Še moje šlowo šawěrnie
 Šod šchizom a pschi rowach.
 Šraj šak: Štaj wšchaf
 Ššlyšy šwoje, džěčo moje,
 Ššchnosč čžagna
 Šudže wěčna radošč krašna!

A najbóle Čze prošymny,
 Šo Šwój Duch by duch domjazny,
 Šiž pschi naš móžnje šnježi.
 Šón šlodži lubosč, poščžiwosč,
 Šěr, čžišosč, čžichosč, lubošnosč
 Še wošadže a šhěži.
 Štawaj! dawaj
 Šón šar krašny ša puč čžagny
 Š wškosčje
 A jón špožč nam do wěčnosčje!

Š džěla po šhěrlušhu wot Š. Š. Š. Špitta, čžo. 549 němskich špěwarškich, špěwal

Jan W a k t a r.

Jan

abo

Špěwaj a džětaj.

Š o w j e d a n č ž k o š a m l o d y č a š t a r y č
 wot

Š. Šulmana.

(Šotracžomanje.)

Šurij šedžesche doma w šhěži pschi wohniščežu, bě šóhčej na koleni šepřel a šlowu do dlónjom pošožil, a hladašche na wohniščežo, šak šo tepi. — „A hlaj, Šurjo“, šapocža Šana, jako bě š njemu do šhěže štipika, „šow čži ščžele nan šólza, jeli šo čžesč jeho mēč, a da čži dobrny wječžor prajic.“ Šurij ščžahny prawu ruku š praweho liza a wosta na šewej šamej šeprijeny, a hladašche š prošymaj woczomaj na teho šólza, a prajesche šwojej žonje: „šerje ja šo džakuju.“ A Šana džěšche a čžinjesche šwoje džělo

wó jstiwje a we hródzi. Jan pak stejesech i woczomaj na Kofaka wobroczeni, Kofak pak jemu i khotnym wobliczom a i prostymaj woczomaj do woblicza hladasche, njeprajesech pak jemu ani klowczka. Jato to zyhu khowilu trajesech, pocza ho Jan sa wufchomaj drapacz a wobladowasche ho sa Kofakowej, ta pak czinjesech, kaz by ju to wscho niczo njestaralo, a dzelasech hwoje dzelo, Kofak pak pschezo jenaf na njeho hladasche. Jan njemodzesech tajke khotne wobliczo Kofaka dlje snjesez, wobroczi ho na bok a pocza czicho plafacz. To be to, sctoz Kofak chyzisech, a i teho pofna won njehku abo twjerdu wutrobu dzjesca, won teho dla netk pschesta i khotnosczu na njeho hladacz, praschesech pak jcho i wotrym hlofom a dzesech: „Kajke masch njeno?”

Jan ho postrozzi, jato khotneho muza hruby hlof safhyscha a wotmolwi tshopotajo: „Mi Jan rekaju.”

„No, poj hem, Jano!”

A ton holeczez i njemu pschistupi.

„Daj mi twoj khlebomw meshch.”

Jan na njeho i wulfinaj woczomaj hladasche a czahasche meshch i ramjenja. Kofak jon wsja, swi jon hromadu a polozi jon do wohnja a dzesech: „Teho wjazy njetriebasch.”

Jato Jan tute klowa safhyscha, sdychuy i hluboka a bylsy ronjachu ho jemu i woczow.

Kofakowa tez pschindze a hladasche, sctoz be ho stalo, ale dzesech saho mjelczo priecz a njepraji niczo. Woni hwojeho muza jara derje snajesech. Sdyz chyzisech won neschto prawe a rjane wuwjesez, abo hdyz jcho dujscha rjany khod dzesech, njejmiedzesech nichto i nim reczecz, hewaf bu won samhleny, a i zykeje wazy niczo njebu.

Kofak pak saho pola wohnja na wobej ruzy seprjeny bedzesech, kaz prjedy a hladasche, kaf ho ton khlebomw meshch palesech a jato be wscho na popjel spalene, staze won a dzesech: „Hana, hdze je moja nowa maza?”

„W drastkhotwori budze,” dzesech Hana.

Kofak dzesech po nju a pschindze i nej a dzesech: „Jano, czihu twoj klobuk na hnój.”

Jan skoczi i khze a pschindze bjes klobuka saho, a Kofak da jemu hwoju rjanu nowu mazu. —

Won wostaji netko teho hólza a dzesech do jstiw a knjesche blido, wsja schllu a drjebjesche khleb do njeje, Kofakowa pschinjeke mloko a kizy a wonaj hynyschtaj ho po wuspewanych paczerjach i blidu a jedzeschtaj. Jan pak wosta wonfach a hyny ho, hdzez be prjedy Kofak bedzaf.

Pfchi wjeczeri powjedasche Kofakowa hwojemu muzej, sctoz be ho mjes nanom a hólzom w holi stalo a kaf je i nanom reczala, ho dyrbi ton holeczez jich wostacz, jeli so budze ho derje sadzerezecz.

„To ho hodzi,” dzesech Kofak, „a ni ho sda, so ma ton holeczez dobru wutrobu, pschetoz sctoz hyn ja i nim spytowaf, to mi wobhwedeza jcho njehku myfl, a i teho hólza budze dobru czlowjek, hdyz budze prawje namjedowany.”

„Won tez je rjany holeczez,” dzesech Kofakowa, „a ma rjane wobliczo, a smje zyke hinajschu nahladnoscz, hdyz budze wuwjedzeny a w czistej draseze.”

Tak reczeschtaj pfchi wjeczeri hromadze, wostajischtaj w schllu mloka, a Kofak pschidrebi do njeho khleba, sawola Jana do jstiw a dzesech: „poj, hyn ho a jes.” A won ham tez wosta pfchi blidze bedzo, Kofakowa pak dzesech wot blida na hwoje dzelo. Jan jedzesche a Kofak jemu se spodobanjom pschihladowasche. Po khwili dzesech i njemu: „Jano, sctoz hyn ty pfchi jedzi myflisich?”

„Ja hyn jara wjecshy, so hyn i kaf dobru ludzom pschischof.”

„A czecho dla hyny my i tebi kaf dobru, wshaf nam ty niczo dzelaf njeschy, a hyn nam zyke njesnaty?”

„To ja wem.”

„Dopomni ho, Jano, czecho dla hyny my i tebi dobru?”

„Dofelz ja niczo nimam, a wy macze teho dla zelniwoscz so mnu.”

„Njeschu drusy ludzo i tobu zelniwoscz meli?”

„Ne, kaf dobru kaz wy seze, hyschze njeschy namafaf.”

„Ale my hyny doicz profcherfkich dzeci widzeli, a njeschy Janemu to czinili, sctoz tebi czinimy a hyschze cziniech chzemy. Snajesch ty Boha Wjecshneho?”

„Moja njeboha macz je mi wjele wo Bosy powjedafa, so je won njebjo a semju a wshitko, sctoz na nintaj je, stworil, so won wscho sdzerzjuje a wobstara, a tych ludzi — — ach netk wem! netk wem!” reczesech Jan wjecshle dale a bylsy bezachu jemu po lizomaj, „netk wem, so je mi Boh tajku dobru pola was wbradzil. Dzenz popofdnju hyn Boha proshy, so by mi hospodu kaf, a so njetriebaf w hynje smjersmecz, a won je moju prostwu wufshyschaf, a je wam sezinil dobru wutrobu, so seze ho na mni kmilili.”

Jato Kofak tole klysheche, trejesche hyni tez bylsy i woczow, sawola a dzesech: „Hana, poj wshaf!” Wona pschindze. — „Hana”, dzesech won, „ton hólz moze tez Boha proshy, a Boh jcho klyshi. — Ton hólz dyrbi naju wostacz, jeli so ty chzesch.” „Daj”, wotmolwi Hana. A wonaj daschtaj hyni ruzy, cziche bylsy pak ho jimaj i woczow ronjachu.

(Skonezenje pschichodnje.)

Czaf.

Seli zimjenje lubjesch, dha czaß njerosbrojei, pschetoz i czaßa zimjenje wobsteji. Kaf mjel wjozy czaßa, hacz je trebne, njerosbrojamy se swanjom, pschezo sobowajo, so spizy liichka žaneje kofoschki njeopadnje. Sdyz je czaß mjel wicsemi kubkami to najdrohotnische, dha je sabowanje czaßa najhótische pscheczinjerstwo; pschetoz shubjenny czaß zenje saho njenamafasch, a jctoz „czaßa doicz” mjenujesch, rekaf pschetokmoczene „pschemafo czaßa”. Duß dha sahe stawajmy a dzelajmy, a to te dzela, kotrez hu nasch nadawf, dha wjazy sdzilamy a wscho lepje wuwjedzemy.

F.

„Bombaj Boh” njeje jenoß pola knjesow duchownych, ale je tez we wshsch pschewawarnjach „Serb. Nowin” na wshach a w Budyschinje dostacz. Na schtwórczleta placzi won 40 pj., jenotliwe cziska ho sa 4 pj. pschewawaju.

Nakhwilny zamolwity redaktor: K. A. Fiedlef.

Cisecaf a nakladnik: M. Smolef.